

Déu i l'Home

Déu ho és absolutament Tot, just ara mateix, i és bo; és, doncs, un fet del tot incontrovertible i immutable que **no hi ha res a l'univers llevat del Bé, Déu, i el Seu efecte perfecte.**

Aquest Déu és Ment, per sempre conscient de la Seva pròpia identitat, i mai no ha estat ni mai serà conscient de res més. La Ment és eternament Una, i aquest Un ho abasta tot. Ara mateix abasta tot el que pot caldre per ser la Ment perfecta.

La Ment s'autogoverna. És ara i per sempre conscient de la Seva pròpia empenta divina, l'Amor. És inspirada, esviallada, esperonada per l'Amor, i es mou sempre d'acord amb aquesta única i sola empenta divina.

Per això, la Ment, -l'única intel·ligència- és calmada, va refiada, tranquil·la i està eternament segura de Si mateixa, perquè experimenta simplement la potència de la seva pròpia naturalesa, l'Amor. **No hi ha, doncs, a l'il·limitat reialme de la Ment cap possibilitat ni ocasió per la por.** No hi ha res a l'Amor que pugui engendrar basarda, res a la Ment que en sàpiga res, res al Bé que la pugui servir, cap indret a l'univers de l'Amor per aquesta mena de coses.

La Ment -l'Autoconsciència perfecta-, sabent que és Una, i governant-se eternament a Si mateixa, és la base de la Seva naturalesa perfecta, l'Amor, i és Vida immortal. Això vol dir que, puix tot el que hi ha a la consciència de la Ment és l'evidència -l'expressió- de Si mateixa, i Ella mateixa és substància, la Ment simplement s'adona que ara experimenta la immortalitat.

Totes les idees de l'univers, ara mateix, són declaracions d'aquesta única Ment; són servades, vitalitzades, governades i menades per la Ment mateixa, La Bonesa eterna.

Aquestes idees són la Paraula de Déu, que -segons la Seva promesa- acompliran la tasca que se les ha enviat a fer.

Aquesta Ment, omplint tot l'espai, no deixa lloc per cap altra ment; abastant tot allò que pot caldre per la vida, l'acció i el poder, no deixa res que pugui

afaiçonar una altra ment; i conscient d'actuar com la causalitat infinita, no deixa causa ni element causatiu per cap altra ment.

La consciència de plenitud, de sadollament, de saber infinit d'aquesta Ment conscient, fa del tot impossible que hi hagi, que mai hi hagi hagut, ni mai hi pugui haver, una altra ment.

Aquesta Ment, que ho abasta tot i ho és Tot, no en pot saber res de l'oposició, ni trobar-ne, ni tenir-ne. No hi ha res que exigeixi oposició, cap raó per fer-ne, ni res amb què fer-ne; no hi ha cap mètode, mitjà, causa, acció ni poder per aquesta mena de cosa, perquè **Déu ho és Tot i no es pot fer oposició a Si mateix.**

Éssent-ho Tot, Déu és perfectament conscient de la Seva pròpia autoritat divina, simplement sap que el Seu govern és perfecte, discerneix el Seu control il·limitat, fa palesa -demostra- la Seva pròpia supremacia que no en sap res de l'oposició.

És conscient de fer la Seva voluntat, i **la Seva voluntat és bona.** La Ment, doncs, és tot el govern, tota la legislació, tota la llei i l'operació de la llei que hi ha, i aquesta llei té un poder i un abast incontrovertible i infinit.

L'home està per sempre replegat, arrecerat, dins de la perfecta consciència del Bé. No es pot escapolar ni un instant de la puresa protectora, amorosa, inspiradora de l'Amor, que ho serveix tot, ho veu tot i ho controla tot. No s'ha d'amoinar per res, no té cap responsabilitat, no ha d'arranjar, planificar ni acomplir res, no ha d'assolir ni delejar res, perquè simplement ja gaudeix de tot el Bé.

No hi ha futur a l'ara etern de la Ment infinita. No hi ha futur, doncs, on s'hi hagi de discernir la Veritat, conèixer Déu, o assolir la perfecció, ni hi ha cap demostració per fer, perquè **l'única demostració que hi ha, mai hi hagué, ni mai hi haurà, és Déu, i ja és feta,** ara i per sempre, i **l'home és la plena consciència d'aquest fet.** Simplement és sabedor, més enllà de cap ombra de dubte, del fets eterns de l'ésser que romanen eternament a la sina de Déu, el Bé.

L'home gaudeix de coneixement espiritual, d'una convicció plena del Bé, sap que el Bé, és un govern, un poder, una activitat, una presència eterna,

una consciència, un estat de l'ésser veritable i palpable. És l'eterna consciència del Bé, el discerniment espiritual de la Veritat, el coneixement de la Ment única. **És un estat de consciència pura**, natural, desemboirada, que actua, es mou i té el seu ésser perfecte dins l'Amor immutable de Déu.

L'home no pot caure del Seu estat enlairat. **No se li pot arrabassar el domini**. No pot perdre el coneixement que Déu li ha donat. No pot ser malmenat, torçat, ni ensibornat, puix tot el que coneix és la Ment, Déu.